

Recensent: H.J.Lammers

Birgitta van der Pol: ‘De weerspiegelingen van een te vroeg geboren bijzondere tweeling’ Uitgeverij Brave New Books/ Birgitta van der Pol-Lucas, 2015 ISBN: 9789402129359 Zie ook: www.bravenewbooks.nl (Zwangerschapsproblemen/IVF/ED)

Soort boek / Ziekte / Stijl:

“Het boekje gaat over alles wat wij hebben meegemaakt van voor de zwangerschap tot en met het moment dat onze tweeling met 26 en 28 weken veel te vroeg werd geboren. Geschreven zowel vanuit mijn eigen gevoel als die van mijn man”.

Een chronologisch verslag en afdrukken van aan familie en kennissen gezonden e-mails. Boek van 90 pagina's, geïllustreerd met foto's.

Over de schrijfster:

Birgitta van der Pol is getrouwd met Pieter. Zij werkt als coördinator evenementenhulp bij het Ned. Rode Kruis en is sinds juli 2015 gediplomeerd (kinder)coach. Zie ook: <https://www.linkedin.com/in/birgittavanderpol>

Boekbespreking: In 2000 trouwen Birgitta Lucas en Pieter van der Pol. Daar de kinderwens maar niet vervuld wilde worden werden specialisten geraadpleegd. Vele onderzoeken later werden zij doorverwezen naar een ziekenhuis in Tilburg voor IVF. In december 2004, na een periode van zware geestelijke en lichamelijke belasting, raakte Birgitta zwanger van een tweeling, een jongen en een meisje.

Als na 26 weken een naderende bevalling zich aankondigt, wordt op 21 mei 2005 naar het ziekenhuis in Roosendaal gegaan, waar duidelijk wordt dat de bevalling begonnen is. Het ziekenhuis biedt geen mogelijkheid voor opvang van baby's van 26 weken, een ambulance met kinderarts wordt ontboden voor transport naar het kindziekenhuis in Rotterdam. Maar dochter Melanie wordt al in Roosendaal geboren. Daarna gaan Melanie, en later ook Brigitta en Lucas per ambulance naar Rotterdam. Daar mocht even naar hun dochter gekeken worden, in de couveuse, achter glas, en werd besproken wat de prognose zou kunnen zijn. Gedurende de volgende dagen zijn zij druk met zoveel mogelijk een band krijgen met hun vroeggeboren dochttertje verbonden met talrijke apparatuur: buidelen, voeden, verzorging waar mogelijk.

Op de avond van de 5^e juni begint de tweede bevalling waarbij tot een keizersnede besloten wordt. Zoon Julian wordt met 28 weken geboren, 1165 gram, en komt ook in de couveuse. Ook hij vraagt om intensieve verzorging. In het boek staat bijna dagelijks gedetailleerd een verslag toegelicht van de gang en stand van zaken: gewicht, aantal voedingen, zuurstof, huidtag, goede dag, minder goede dag, luier, infecties, bloedtests, infuusjes. gewichtstoename, et cetera. Op 9 juni wordt Birgitta uit het ziekenhuis ontslagen en op 17 juni worden de kinderen, omdat ze geen intensive care meer behoeven, overgeplaatst naar het ziekenhuis in Breda. Steeds wordt uitgebreid verslag gedaan van ups en downs totdat op 9 augustus de baby's naar huis mogen.

Maar de zorgen zijn nog niet over: op 12 augustus maken de ouders zich ongerust over Julian. Hij vertoont de verschijnselen die hij ook in Breda

vertoonde, wat een infectie bleek te zijn. Na enkele dagen vertoonde ook Melanie deze verschijnselen. Beide kinderen belandden weer in het ziekenhuis, maar kunnen na 10 dagen weer naar huis. Het blijft een periode van intensieve zorg met o.a. frequente controles in het ziekenhuis. Eind 2005 eindigt de verslaggeving.

De ontwikkeling van Melanie en Julian over 2006 -2010 wordt in één hoofdstuk samengevat: de kinderen ontwikkelen zich als een normaal geboren kind, alleen het immuunsysteem heeft meer jaren nodig om op volle sterkte te komen. Zij mogen niet naar een kinderopvang of iets soortgelijks omdat daar de kans op besmetting met van alles en nog wat te groot is. Melanie blijkt een lichte graad van epilepsie te hebben en heeft een traag werkende schildklier. Met medicatie is dit goed te beheersen en kan mogelijk verbeteren. Verder is zij dyslectisch. Zij kan goed met dieren omgaan en puzzelen en knutselen kan ze erg goed. Julian ontwikkelt een liesbreuk waaraan hij geopereerd wordt, maar die op latere leeftijd weer terugkomt. Zijn fijne motoriek is niet zo goed ontwikkeld, maar hij is heel goed met computers en keeper in een voetbalelftal.

Wat viel op:

Bij deze geschiedenis zijn talrijke personen betrokken: de huisarts, artsen-specialisten en verplegenden in drie ziekenhuizen, paramedici, consultants. Ondanks dat er de kennelijk toch altijd onvermijdelijk miscommunicatie tussen medici en gemankeerde voorlichting aan belanghebbenden moet zijn, spreken Birgitta en Pieter, beslist niet op hun mondje gevallen, hun lof uit over en dank aan de zorgverlening. De opvang in het Ronald McDonaldhuis in Rotterdam wordt speciaal genoemd. De gedetailleerdheid van het verslag.

Citaten:

(Pag. 6) *inleiding*): “Het is bijna 10 jaar later als we besluiten om dit boekje uit te brengen. Dit boekje gaat over alles wat wij hebben meegemaakt voor de zwangerschap en toen onze tweeling met 26 en 28 weken veel te vroeg werd geboren tot heden. ... Het geeft een goed beeld van wat er allemaal gebeurd is en wat je als ouder(s) allemaal meemaakt als je te maken krijgt met een veel te vroeg geboren kind of kinderen. Hoe het ze is vergaan en welke problemen en fijne dingen je meemaakt in de jaren erna”.

(Pag. 58) *na voor de zoveelste maal de kinderen naar het ziekenhuis te hebben gebracht*”: “Na alles van de afgelopen weken/maanden, konden we het niet meer begrijpen. Waar hebben we het toch allemaal aan verdiend? Dat zijn dan toch wel vragen die we hardop stelden op de terugreis naar Kapelle”.

(Pag. 86): “Vertrouw op de deskundigen maar ook op je eigen gevoel en gezonde verstand, want beter 1x te vroeg naar een arts dan 1x te laat zeker met (te vroeg geboren) kinderen en laat je niet wegsturen als je echt het gevoel hebt dat er iets niet in orde is”.